

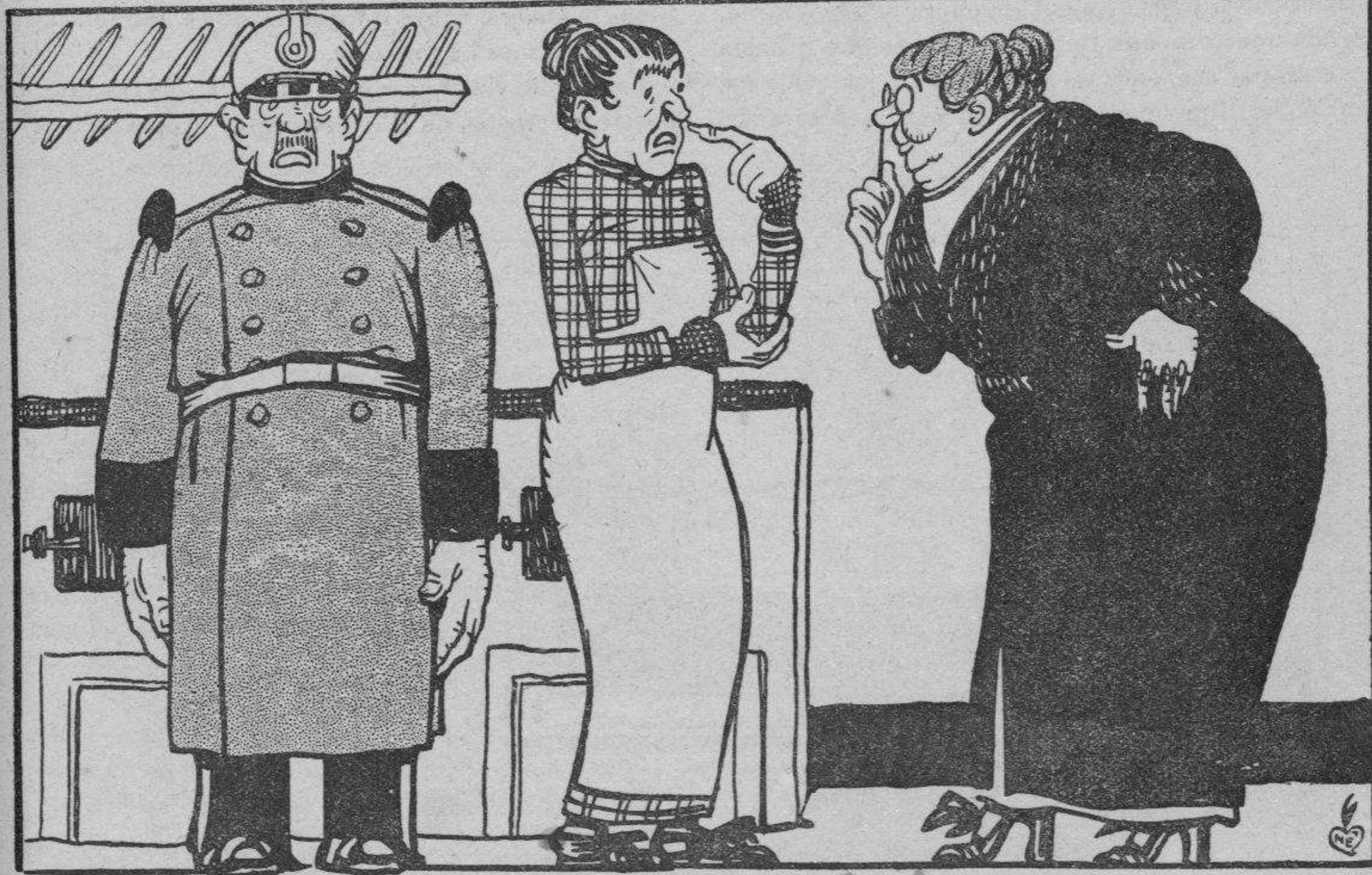
MONDIAL HUMOR

10 CTS.

Redacció i Administració: Carrer de Mallorca, 192

10 CTS.

PARENTELA LLARGA

- Qui es aquest militar?
- Es el meu cosí, senyora.
- El seu cosí, diu? La setmana passada el seu cosí era un soldat de cavalleria. Que ha canviat d'arma?
- No, senyora; jo soc la que he canviat de cosí.

MONDIAL HUMOR

CRÒNIQUES FRÍVOLES

La crisi de la galanteria

Llegim en un periòdic francès una notícia alarmant: la d'haver-se fundat a París una associació de joves de la bona societat de la *ville lumière* amb l'únic i exclusiu objecte de practicar, privada i, sobre tot, públicament, la galanteria vers les senyores.

Ja m'estic afigurant l'objecció que'm faran molts dels lectors: que no sabeu veure per quins set sòus he qualificat d'alarmant la notícia esmentada, ni menys comprendre que un tant insignificant succés valgui la pena d'omplir l'espai d'aquestes *Cròniques*, per *frivoles* que siguin.

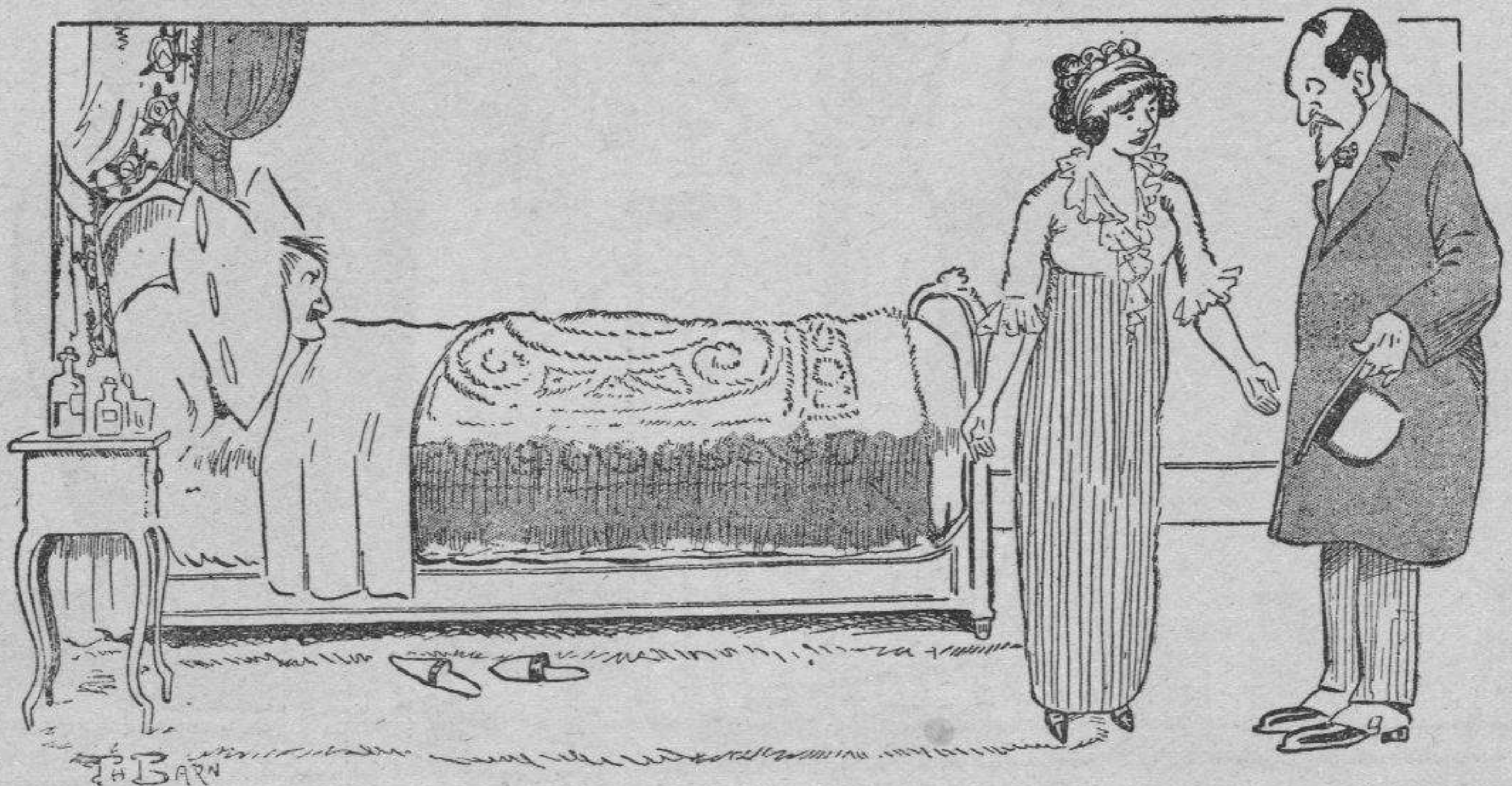
M'explicaré: he qualificat d'alarmant la iniciativa dels joves lluits de referencia perquè penso — i tots vostès, segurament, hi convindran sense necessitat de majors argumentacions — que quan se funda una associació pera un objecte determinat es que aquest objecte respon a una necessitat més o menys generalment sentida, tota vegada que fora una redundancia més que ridícula crear, posem per cas, entitats e! fi social de les quals fos la obtenció del lliure consum de les sardines escabet-

xades en països com el nostre, en els quals cap llei ens priva, per ara, la inclusió d'aquest plat en els nostres *menús*, com no ho seria menys el que ara sortissin els moros amb la fundació d'organismes consagrats al conqueriment del dret legal a la poligamia.

Perquè — tant aquí com al Masnou — lo que sol perseguir-se es no més allò que no's té i s desitja obtenir, de tot lo qual se dedueix que si l'associació parisenca esmentada fixa el seu objectiu social en la pràctica de la galanteria, es per raó de que a França, la galanteria, o no's practica ja en l'actualitat, o està tant rebaixada que's fa necessaria la creació de col·lectivitats que, predicant amb l'exemple, l'ensenyin, la fomentin i la preconitzin.

Vegin, doncs, si tenia raó o no al qualificar d'alarmant la notícia, tractant-se, com se tracta, d'un país com França, que s'havia fet fama de donar a la *politesse* consideracions de veritable culte, i de conservar encara, malgrat les seves institucions democràtiques i igualitaries, aquell esperit cavalleresc dels hèroes de la seva historia antiga, sobre tot per lo que's refereix al tracte amb les dames i damiseles.

Però està vist que no es aixís, i, per lo tant, que'ls nostres veïnets de Pirineu enllà fruïen d'uns pres-

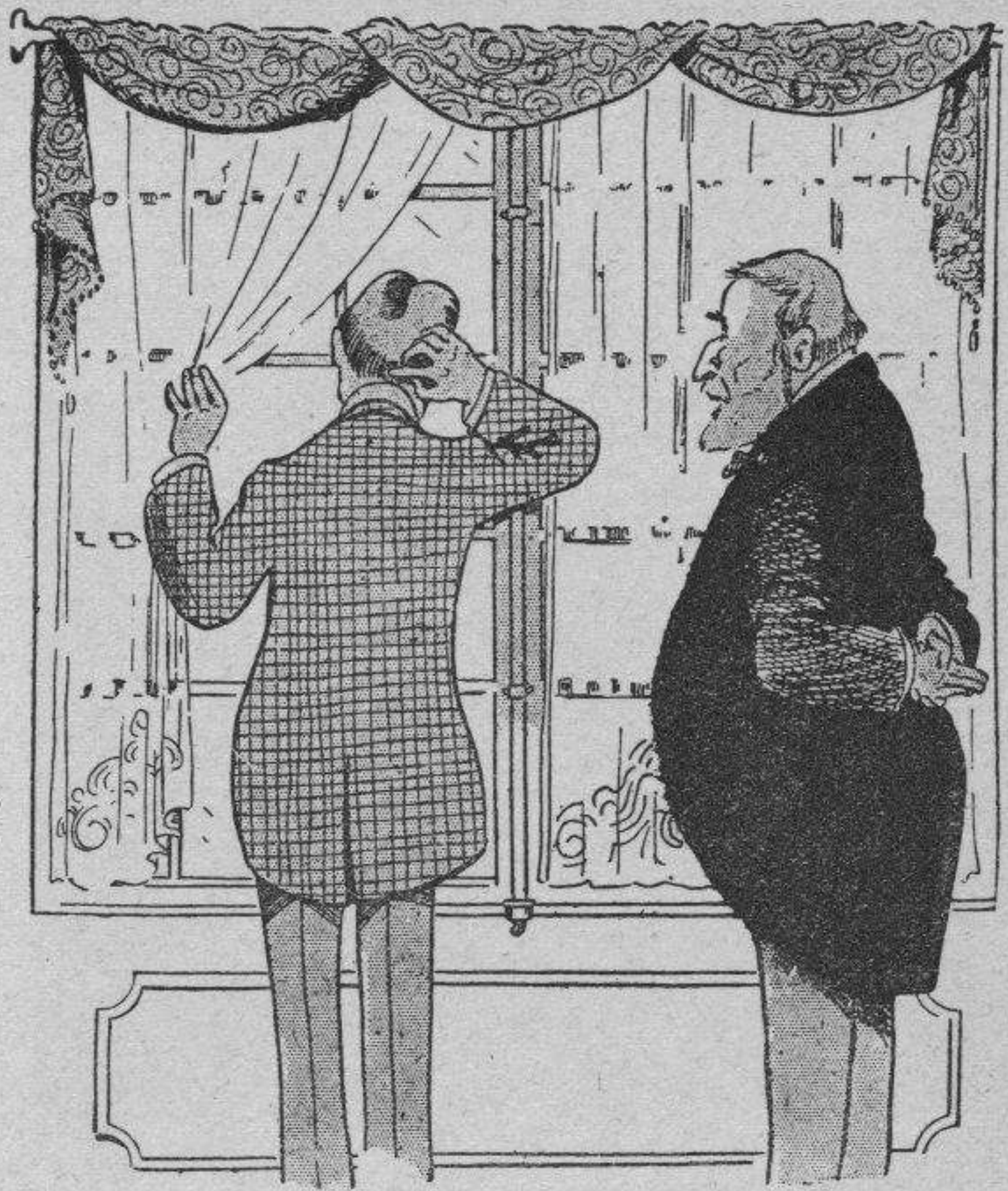
— Vegi si no es veritat que l'esser tretze a taula porta desgracia, perquè, no podent convidar a ningú més, va posar-se a menjar per dos, i això li ha ocasionat una indigestió.

(Del *Père-Mère*, de París)

— No m'agrada aquest capell perquè'm tapa la cara.
 — Però, senyora, si es el que més l'afavoreix!

(Del *Lustige Blätter*, de Berlín)

— Estic intranquil perquè plou i la meva dona ha sortit sense paraigues.
 — Be, no t'amoinis, segurament que s'haurà ficat dintre d'alguna botiga
 — És precisament això lo que m'intranquilitza.

(De *Le Pêle-Mêle*, de París)

tigis dels que anaven desmereixent cada dia més, amb greu sentiment dels amants de les tradicions nacionals, que si's podien aconsolar de la desaparició de « La Gioconda », i fins de tot el Louvre, si era precís, no podien contemplar impassiblement com se feia fonediça la més bella de les característiques del temperament francès.

Y que la cosa havia anat molt a menys s'acredita per una serie de fets que en aquest darrers anys hauran pogut observar els que hagin visitat poblacions franceses importants, París, principalment, aont abunden els senyors que, tot repartint *pardons* — ben hipòcrites en aquest cas — procuren obrir-se camí a cops de colze i a empentes, fan mans i mànegues pera escamotejar la tanda de qui tenen davant en els llocs d'espera, no s'abstenen de parlar lliurement, mal sigui fent *calambours*, en llocs concorreguts per les senyores, i saben fer magníficament el ronsa pera evitar-se de cedir el seient del tramvía a una dama quan les places del veícol són ja totes ocupades.

Al contrari dels que tant vituperable conducta observen, i inspirant-se en els costums d'aquells inoblidables temps que a França àduc els cotxers de punt tenien bons modals, i que un ciutadà trepitjava una senyora pel sol gust d'agenollar-se-li després als peus i besarlos-hi, com a acte de desagravi, aquets joves restauradors de la cortesia francesa's consagraran ara a recórrer carrers i llocs públics pera fer barretades a les senyores

— I què es lo que't fa creure que's decidirà a demanar la teva mà?
 — Res, un petit detall: que ahir va confiar-me que's trobava sense una pesseta.

(De *Le Journal*, de París)

— Hi dèu haver una averia a la linia, perquè per més que toqui el botó la bombeta no's vol encendre.

(De *Le Pêlé Mêle*, de París)

fins quan el termòmetre marqui dèu graus sota zero; a oferir-los-hi el paraigües quan plou, a cedir-los-hi la tanda en les parades dels tramvies, a portar-los-hi els paquets quan tornen de compres, a obrir-los-hi pas aont hi hagin empentes i a parlar davant d'elles amb major pulcritut i honestitat de llenguatge que'l propi Bossuet si al món tornava.

Eixiran en llur meritoria empresa, aquests ardots campions de la galanteria? Molt ho celebrariem, sols fos pera poder copiar los-hi el procediment aquí a Espanya, aont també la cortisanía, la hidalguía i la cavallerositat vers les senyores deixa, aixís mateix, força que desitjar, amb evident ofensa de les tradicions nacionals, no menys gloriosas, en aquest sentit, que les dels francesos.

I vels-hi aquí com queda justificat, per aquest corolari, el fet de que'ls hagi parlat d'un assumpte que, per ser de fòra'l districte, semblava no interessar-nos directament.

Però un altra qüestió encara deixa plantejada, aquesta de la *crisi de la galanteria*, i es la que fa referencia a les causes que l'han ocasionada, tant a França com a casa nostra, causes en bona part produïdes — amb perdó sigui dit — per moltes de les que avui reclamen dels homes, en favor de llur sexe, aquelles consideracions i respectes que'ls són deguts per llei social.

Ja'ns explicarem més la setmana entrant, si no hi ha cosa de major urgencia que'ns ho privi.

ARGOS

LA DIPLOMACIA EUROPEA

— Quin trofeu més hermós pera'l vinent congrés de la pau!

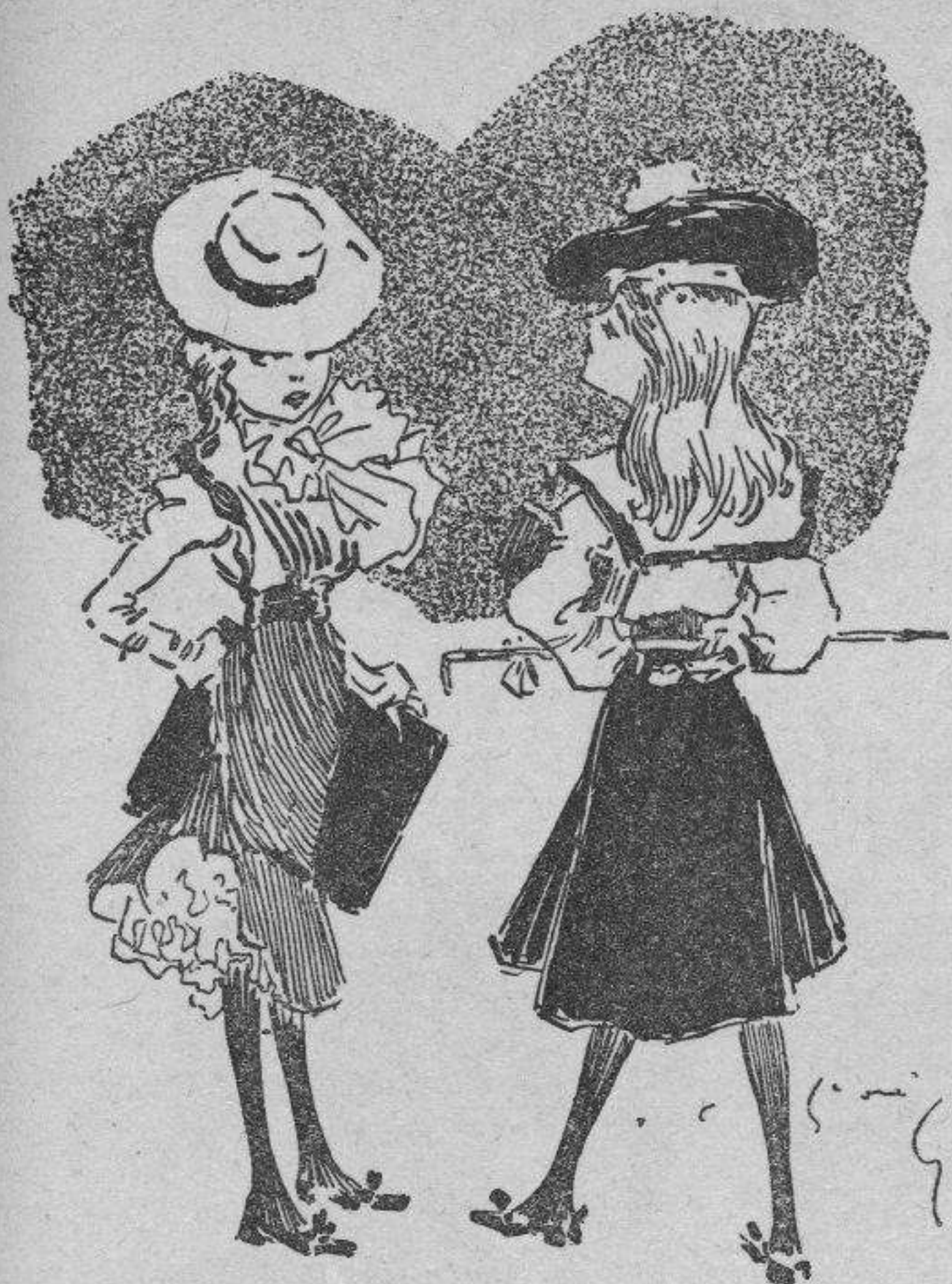
(Del *Pasquino*, de Roma)

LA MARE EUROPA

— Espereu vos, menuts: pera evitar les renyines, seré jo la que us reparteixi el pastic.

(Del *Pasquino*, de Roma)

DOS RIVALS

- Quin adulador n'hi ha de l'Enriquet!
- Que t'ha dit que eres maca?
- No; m'ha dit que ho era-ts tu.

(Del *Don Quijote*, de Hamburgo)

i corpulencia que's crien a les regions meridionals de Mèxic, les quals cerquen i desitgen la convivència amb l'home, sometent-se a la voluntat del que se'n faci amo amb la propria sumissió que un gocet falder.

Aixís se les pot veure, en el país esmentat, recórrer les habitacions de la casa, pendre, de mans dels seus

— Doctor: aquí li porto el meu marit, perquè'm té molt intranquila...: està més flac que un turc.

(De *Le Rire*, de Paris)

Petites curiositats

Serps domèstiques

La serp, aquest reptil d'universal mala fama, en qui se simbolitzen totes les baixes passions, i el nom del qual inspira horror a tot arreu, sembla decidida a treballar per la seva regeneració i a aconseguir-se simpaties que esborrin el mal record que's té d'ella entre'ls mortals, des del dia i hora que va enflar-se a la pomera paradisiaca i va oferir a Eva aquella poma que encara devia verdejar, ja que es lo cert que tots n'hem sofert i en sofrim el mal de ventre.

En lo successiu podrà dir-se que entre les serps, com dintre dels diversos estaments humans, hi ha de tot: serps bones i serps dolentes. Les que segueixin tenint en poca estima l'honor de la classe continuaran essent emblema de l'esperit del mal, de la inconstància, de la traïdoria, de la gelosia, de la insidia, del rebaixament moral; emperò la llur conducta perniciososa's veurà contrarrestada per l'obra de les serps decentes, disposades a produir a l'home utilitat i beneficis gens despreciables.

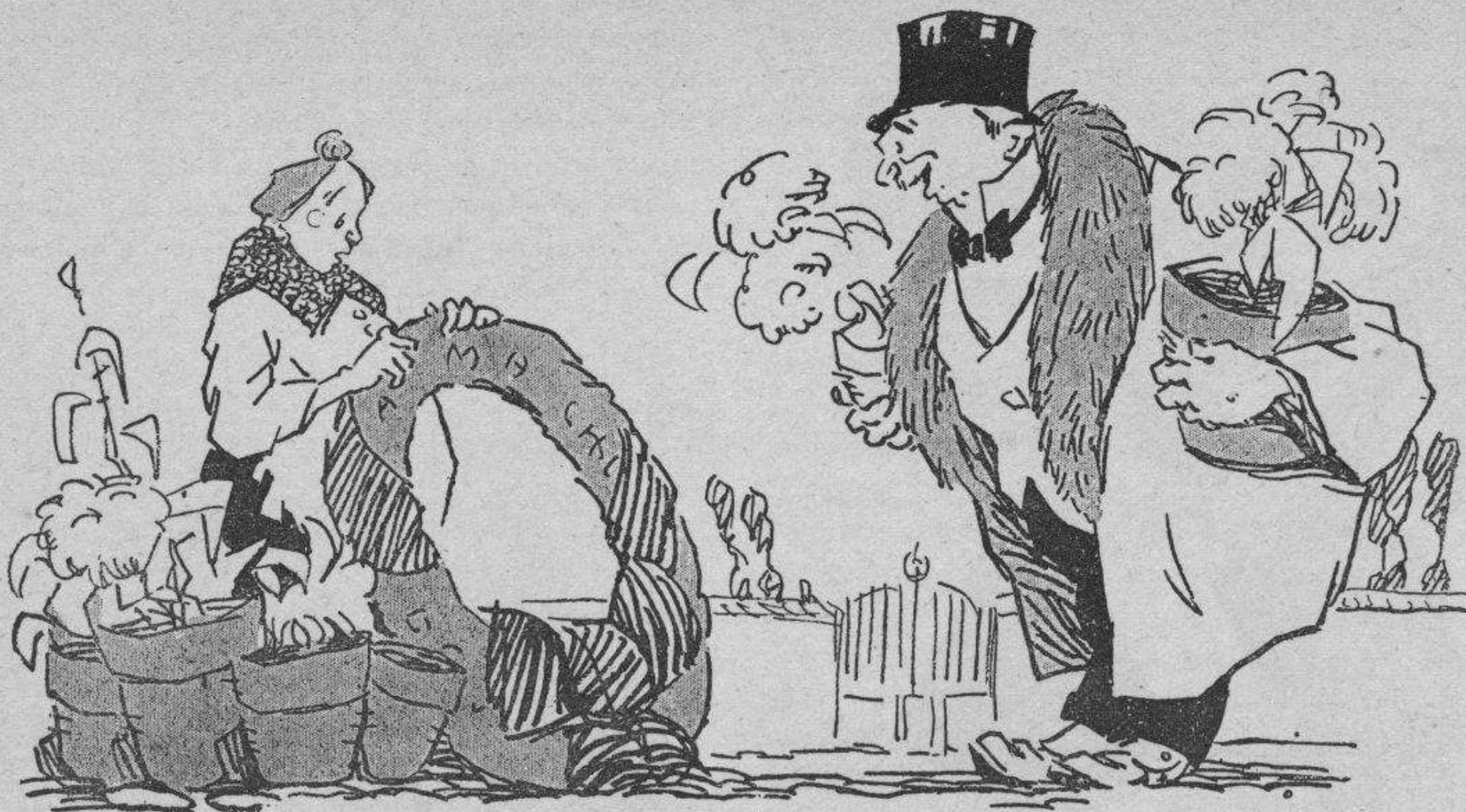
Les serps que van a la davantera d'aquesta meritíssima empresa són una mena de boes de gran llargada

NOBLESA RANCIA

— No més tinc una pesseta, senyor viscomte, amb això, senyor viscomte, haurà de procurar que li allargui fins a fi de mes.

(De *Le Rire*, de Paris)

A LA PARADA DE CORONES FUNERARIES

- Al senyor li agrada més, potser, aquella altra corona?
- M'es igual; com que no ha de ser pera mil...

(De *Le Sourire*, de París)

estadants, el menjar, enroscar-se suaument pel cos de l'amo i fer-li pessigolles a sota la barbata, caragolar-se com un llivant, convertint-se en escambell pera que la mestressa hi pugui posar els peus al damunt, afectar la forma de pollera pera que les criatures puguin ensajar-hi els primers passos sense perill de trencadiça, i si hi ha precisió, es fama que fins s'ofereixen a fer de corda del pou o d'estendre la roba.

Aquestes benemèrites boes supleixen perfectament, per altra banda, la feina dels gats, empaitant les rates amb una traça de la qual no'n poden tenir idea les mixetes més ben reputades en aquest genre de cacera.

Però la veritable utilitat d'aquestes serps domèstiques es la que presten en qualitat de guardianes de la casa, quan els amos ne són fòra.

A l'efecte s'enfilen a la viga travessera i, deixant penjar el cap, aguaiten la porta, amatents a la remor menys sospitosa que sentin.

Per una d'aquelles coses que entri un lladre, se li tiren al damunt, l'entortolliguen de peus i mans, impossibilitant-lo pera tot moviment, i aixís el tenen, fins que arriba l'amo i mesura les costelles a l'intrús.

Cal advertir que si el lladre fa resistència i tracta de fer dany a la serp, aquesta, en llegítima defensa propia, apreta les anelles i me'l deixa més prim que un paper de fumar.

Això observat, els habitants del mitg-dia de Mèxic se prometen grans coses del instint policíac d'aquestes serps.

Actualment hi ha qui assegura haver-ne vist una que, després d'haver capturat un lladre, l'ha lligat colze per

colze, i a cops de cap l'ha fet marxar fins a la comissaria d'orde públic, entre la general estupefacció dels viants.

Per lo que a Espanya's refereix, trobo que res hi podríem en provar de substituir la nostra policia per un *cuero de serpientes* d'aquesta llei, que, sobre prestar majors utilitats que'ls actuals agents, no cobrarien nòmina o, en tot cas, fora amb consignació al *fondo de los reptiles*.

Un cas de jurisprudencia

El tribunal de cert departament francès, de cap al Nort, qual nom no'm ve ara a la memoria, se troba actualment capficat amb un curiosíssim plet que s'ha presentat.

Se tracta del testament d'un ciutadà que acaba de passar a millor vida, el qual —ro el ciutadà, el testament— es impugnat per uns parents desheredats per la raó de que'l document està escrit en vers.

Aleguen els recurrents que encara que'l difunt se les donava de poeta, no posseia el domini de la forma mètrica fins a l'extrem d'aconseguir sempre expressar-hi amb tota fidelitat el seu pensament, que moltes vegades subjectava a la *fuerza del consonante*, lo qual pot haver estat causa, en el cas de que's tracta, de que quedin hereus *per rípi* alguns individus als quals la voluntat del difunt no'ls era favorable.

Exemple: si un parellat començava:

Lego doscientos reales,

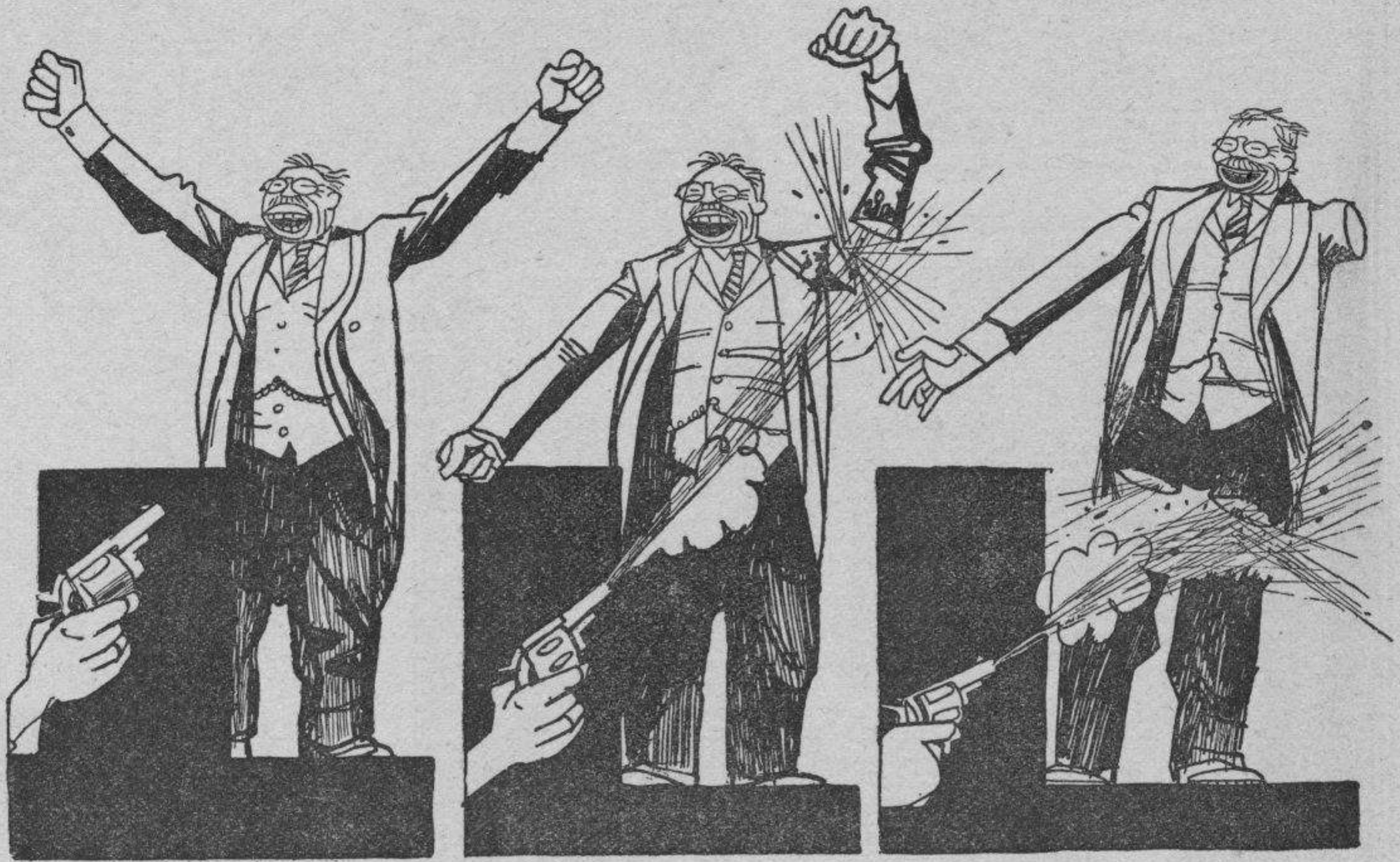
necessariament els ha de deixar

a mis sobrinos carnales;

essent aixís que tal vegada la intenció es en favor dels seus nets.

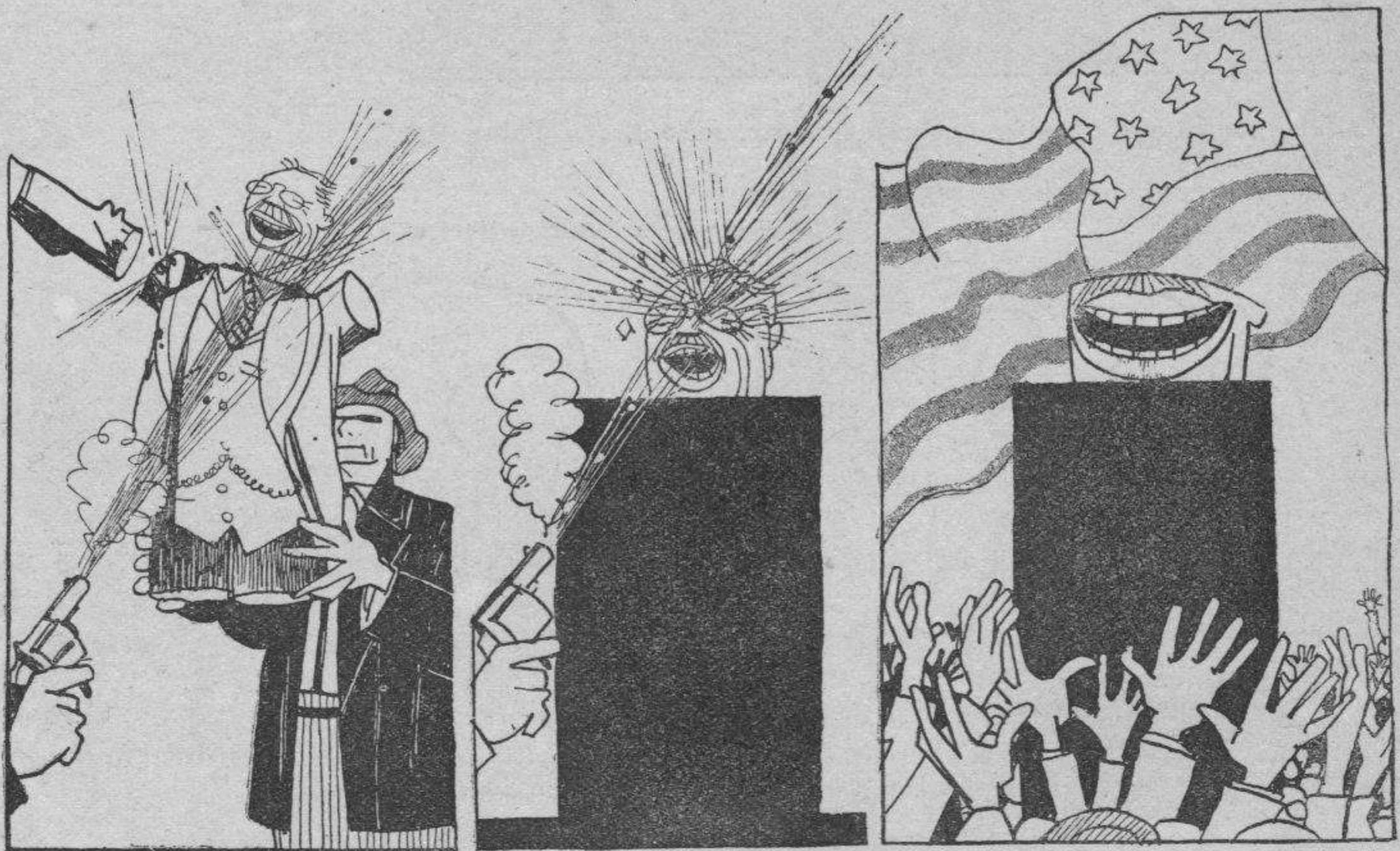
ROOSEVELT

—Un atentat? Se'n riu, dels atentats.

— Que tiren? Res, segueix parlant.

Fins sense cames continuà la peroració!

I sense cos i tot!

Mentres li quedi boca...

... seguirà parlant.

(De *Lustige Blätter*, de Berlín)

— De manera que t'has fet fer un nou abric, sabent, des d'ahir, que estic arruïnat?
— Sí; però la modista no ho sabrà fins demà.
(Del *Meggendorfer-Blätter*, de Munich)

EL TRACTAT FRANC-ESPANYOL
«El imperio de Marruecos ha fallecido.» Segueixen les firmes.
(Del *Heraldo de Madrid*)

1

2

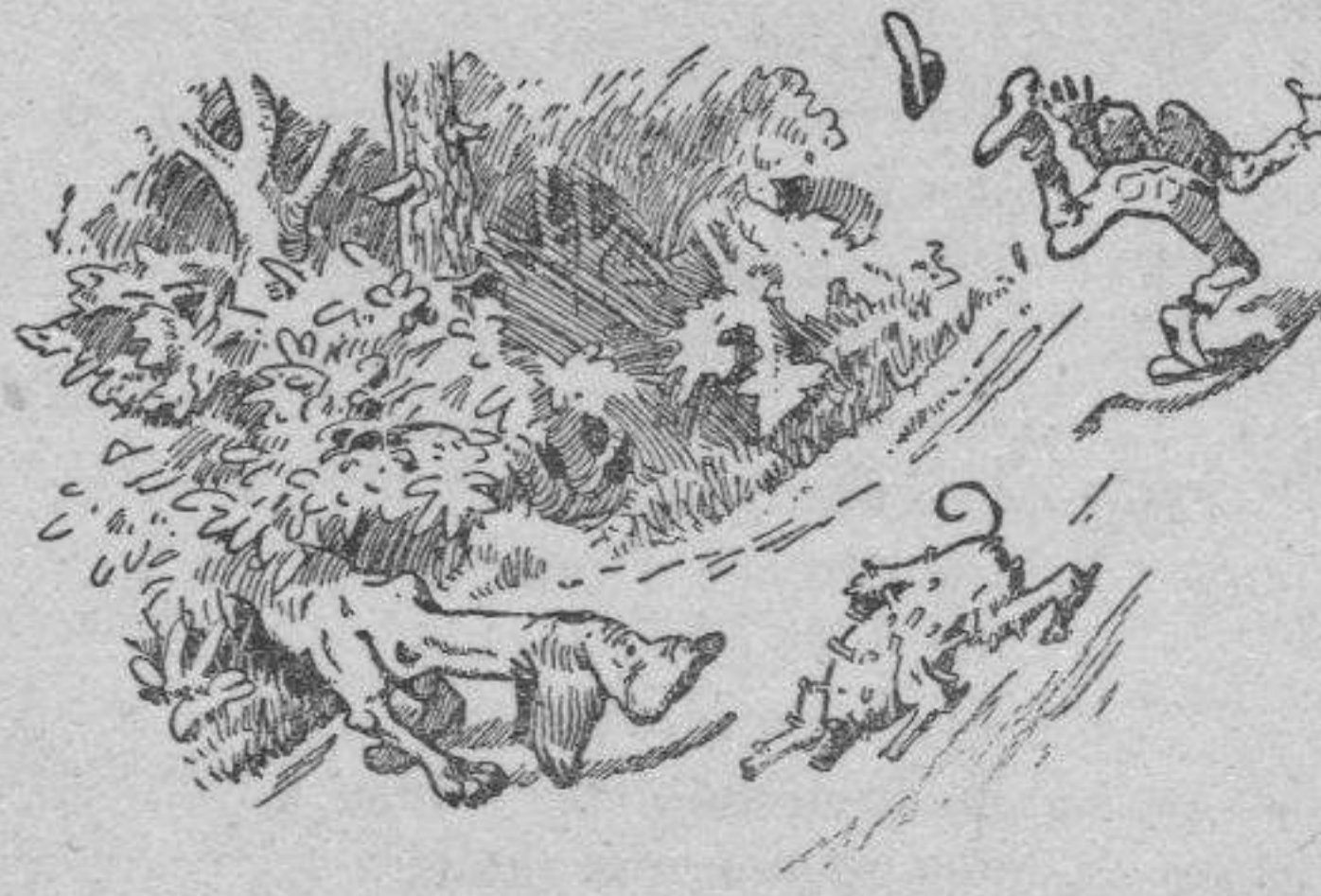
3

4

5

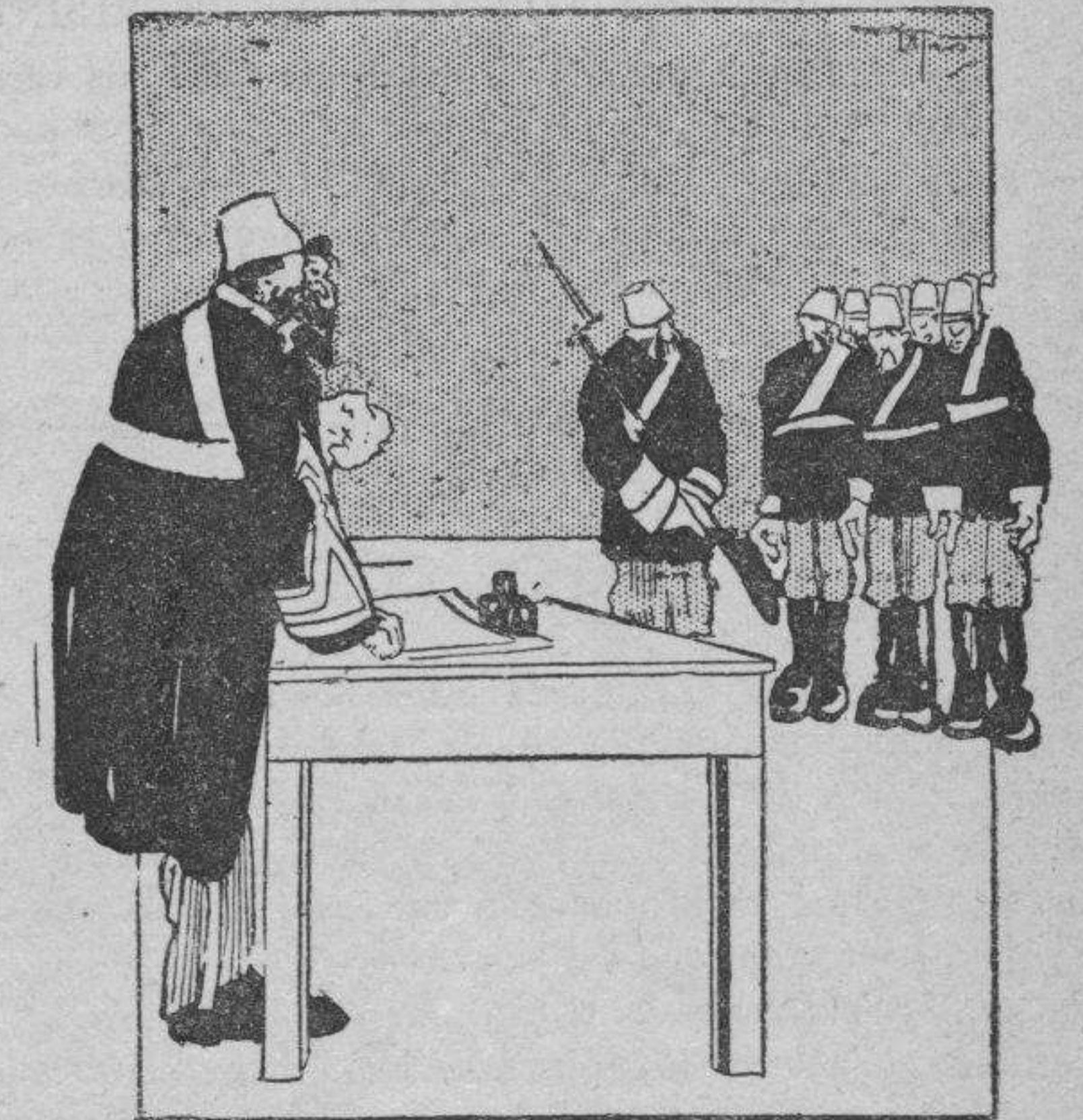

6

7

(Del *Jugend*, de Munich)

LA DESFETA
— Desgraciats! Aont haveu après de fugir?
— A Tripoli, general.

(Del *Simplicissimus*, de Munich)

UN PROFESOR ALEMANY ESCRIBINT AL REI DE BULGARIA

— Magestad: procuri no exterminar tots els turcs i deixar-ne alguns pera que poguem estudiar-los com a raça.

(Del *Simplicissimus*, de Munich)

I si comença per posar:

La casa de la Granvia,

fatalment hi afegirà:

la deixo a la mèva tia,

quan potser la seva voluntat es de que quedi per la neboda.

Realment ja es litigiós tot això, donats els dubtes que presenten els demandants sobre la traça del difunt en versificar, però llur opinió està contrarrestada pels demandats, els quals aleguen, pel contrari, que'l difunt s'expressava tant correctament en vers com pogués fer-ho en prosa, assegurant que fins era capaç de trobar consonants a *llàgrima*, que no'n té cap, que jo sàpiga.

En prova d'aquesta asseveració, citen l'inventari dels objectes que'l difunt posseïa a casa seva, el qual es d'una perfecció rítmica y rímica extraordinàries, segons sembla que han declarat alguns pèrits poetes que han estat cridats a dictaminar sobre l'assumpte.

El qual inventari, que provaré de traduir al català, es com segueix:

Unes ulleres fumades,
una capsa de rapè,
unes botines usades
i quatre capdells de ble.
Tres çamarretes de llana,

sis calçotets de cotó,
un tinté, una mitja-cana,
tres pastilles de sabó;
un armari de noguera,
dotze cadires de reps,
un fogó, una fiambrella,
una sella y un estrebs.
Mocadors de pita-esponja
dues dotzenes cabals,
sis coixins, un llit de monja
i cinc-cents vint postals.
Un renta-mans, una capa,
dos flaçades, tres berrets,
dos candeleros, un mapa
i uns mitjons que'm són estrets.
Un salê, una palmatoria,
una aranya de saló
i dos tomos d'una historia
del temps de Napoleó.
Vinticinco coberts de plata,
un anell amb tres brillants,
dos pitjers, una safata
i quatre parells de guants.
Un casquet, una guerrera,
un parell de borceguins,

una imatge de Sant Pere
i una escopeta amb balins.
Etc., etc., etc.

Què'ls sembla? Basten, aquests versos, pera acreditar la suficiencia del testador del cas en materia poètica?

Jo, per la meua part, haig de dir-los que de pitjors n'he vist premiats als Jocs Florals.

BONS MOTS

PROVERBI ACREDITAT

Dies enrera va morir un subjecte molt ric, deixant tota la seva fortuna a un parent llunyà.

Sorprès davant d'aquella riquesa inesperada, va dir l'hereu:

— Sempre ho havia cregut, jo, que'l silenci es or!

* * *

BON CONSOL

Don Maties, home molt aferrat al diner, està greument malalt.

— Ai, doctor! — diu al metge. — Quins honoraris que'm presentarà, per la seva assistència!

— No li cobraré res absolutament.

— De debò?... — exclama l'avar, somrient, malgrat el seu dolor.

— Els que'm paguin seran els seus hereus.

* * *

EN UN TRIBUNAL

El president. — Vostè aquí altra vegada, al cap de cinc anys? Se veu, doncs, que no ha canviat en res.

L'acusat. — No molt. I a vostè, senyor president, també'l trobo molt ben conservadet.

* * *

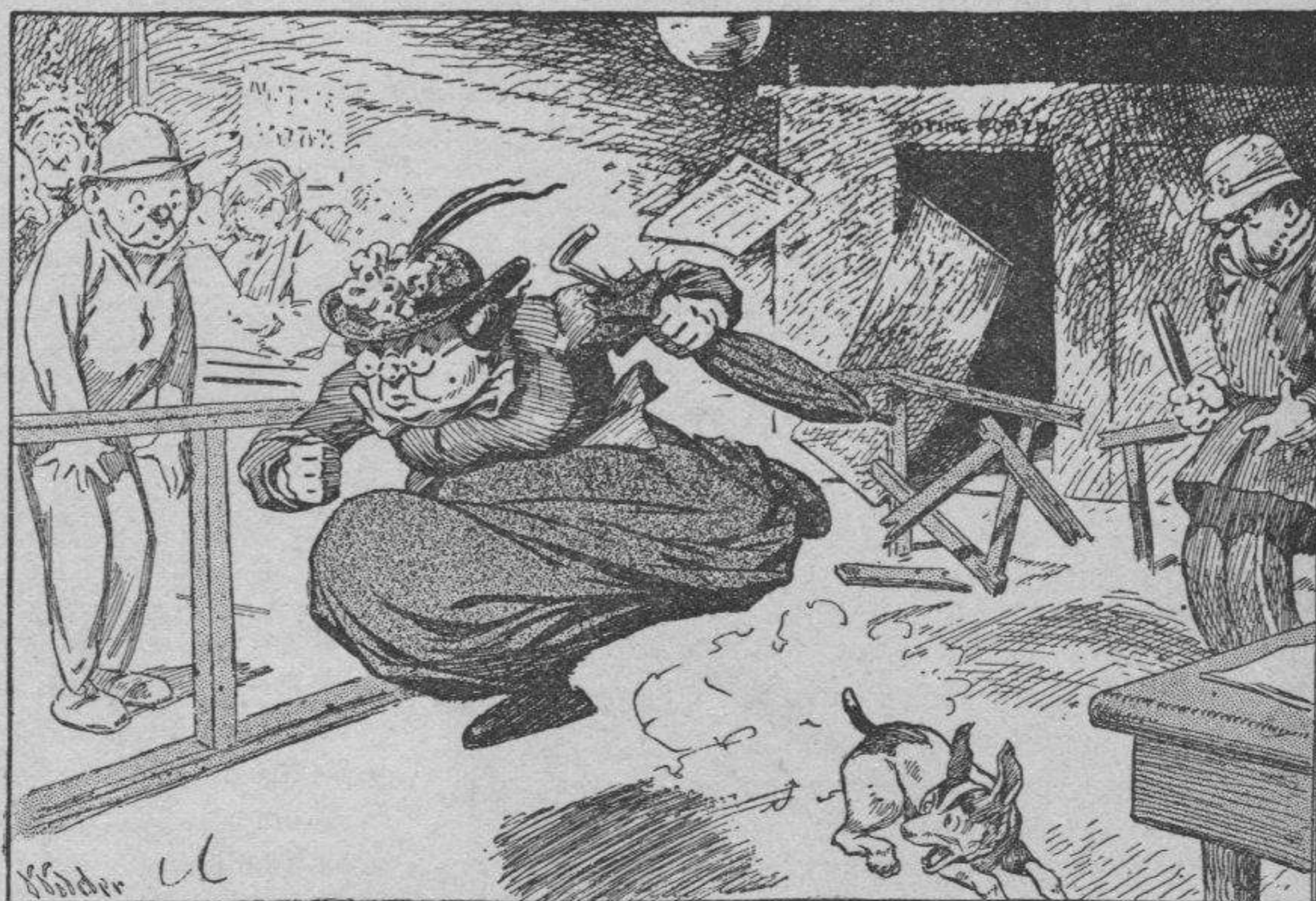
PEL TREPITG

— El senyor president del Consell!...

(De *España Nueva*, de Madrid)

SERVEI DE PLATA

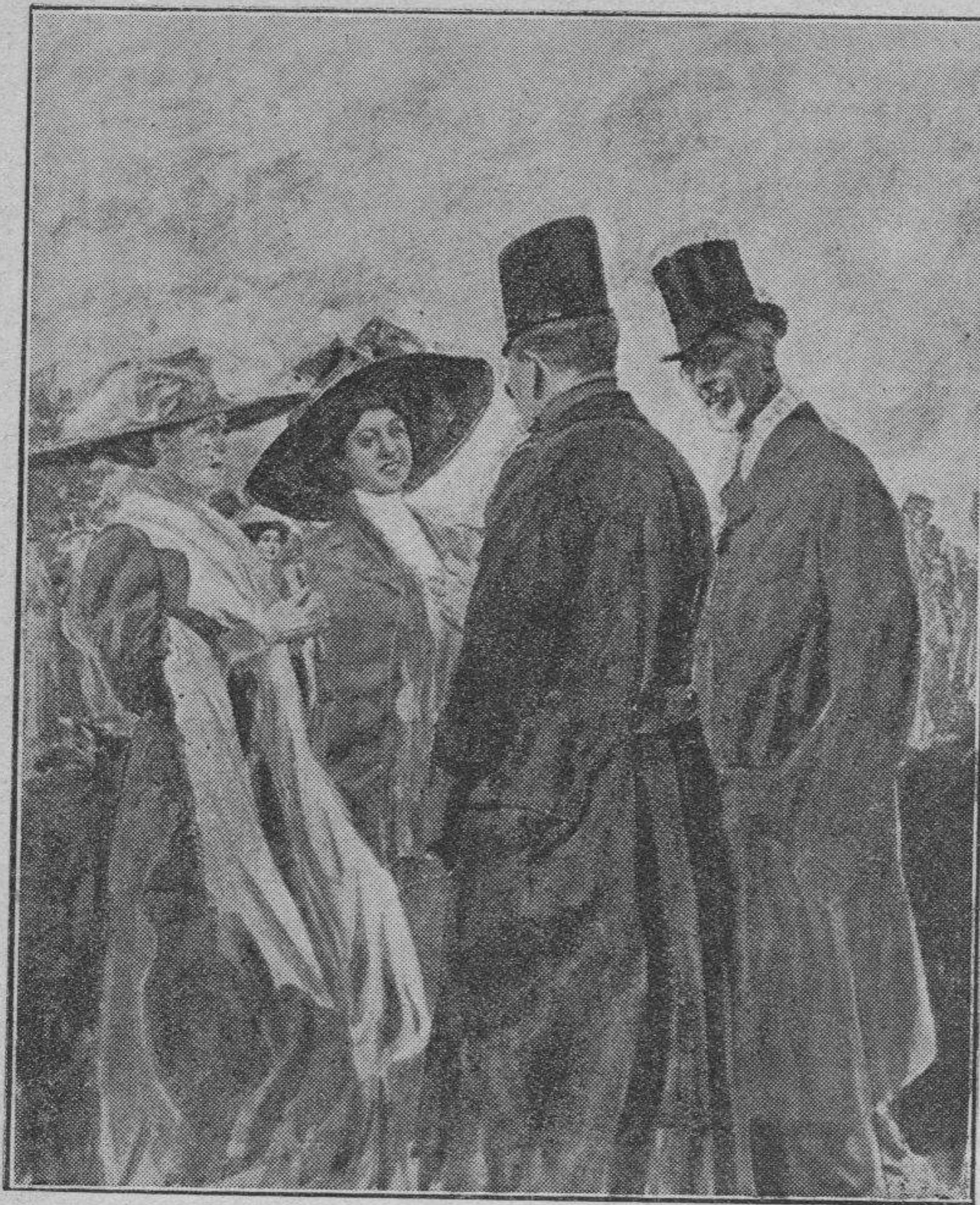
Hi ha un gran dinar a la casa. Els convidats estan reunits a la sala. La senyora va a la cuina i dona orde de servir, perquè no espera, segons diu, més que un parent sense importancia.

LA DONA ELECTORA

— Mare de Deu! Ara'm recordo que he deixat el peix a la paella!

(Del *Puch*, de New-York)

— Miri que es extrany! Sempre la confonc amb la seva germana!
 — Però si jo no'n tinc cap, de germana!
 — Allavors encara es més extrany!

(Del *Meggendorfer Blatter*, de Munich)

Després de servida la sopa se sent el timbre de la porta, i al cap d'un instant compareix la cambrera al marxa-peu de la porta cridant tant com pot:

— Senyora, hi ha el parent sense importancia!

MÉS VAL ENGINY QUE FORÇA

Se donava, en un teatre, una funció extraordinària pera la qual s'havien venut totes les localitats. Ni al despaig ni en poder dels revedors existia una sola butaca... Anem a dir que'l gomós tampoc l'hauria comprada, perquè anava molt escàs de diners.

El gomós se fixa en una de l'extrem d'una filera que ocupa una d'aquestes persones que tothom coneix de vista i que viu en una casa prop de la seva, es a dir, a mitja hora del teatre, anant en cotxe.

S'acosta a un acomodador i li diu:

— Veu aquell senyor de barba que seu en aquella butaca?

Moviment afirmatiu de l'acomodador.

— Doncs faci el favor de dir-li que s'està calant foc a casa seva.

L'acomodador compleix l'encàrrec.

El senyor bota del seu seient i surt del teatre a corre-cuita.

El gomós va a ocupar tot seguit, triomfalment, la butaca buida, des de la qual pot contemplar, amb tota comoditat, certa senyoreta que ocupa una llotjeta propera i que li té el cor robat.

RESPOSTA FILOSOFICA

— La vida es, pera mi, una càrrega insoportable,—deia un subjecte.

— Per què? — varen preguntar-li.

— Perquè'm trobo sol al món. He perdut els meus parents i els meus amics.

— Com! També se li han mort tots els seus amics?

— No; però han fet fortuna.

ESTRATEGIA

En unes maniobres militars, un capità sorprèn un sergent festejant una moça.

— Què fa, vostè, aquí, amb aquesta noia? — li pregunta, amb to de severitat.

— Capità,— respon el sergent — tractava de seduir-la perquè'm digués ont se troba l'enemic.

EN UN RESTAURANT

El parroquià. — Són fresques, aquestes ostres?

El moço. — Fresquíssimes.

El parroquià. — Doncs com s'explica que no's bellugin quan se'ls tira suc de llimona?

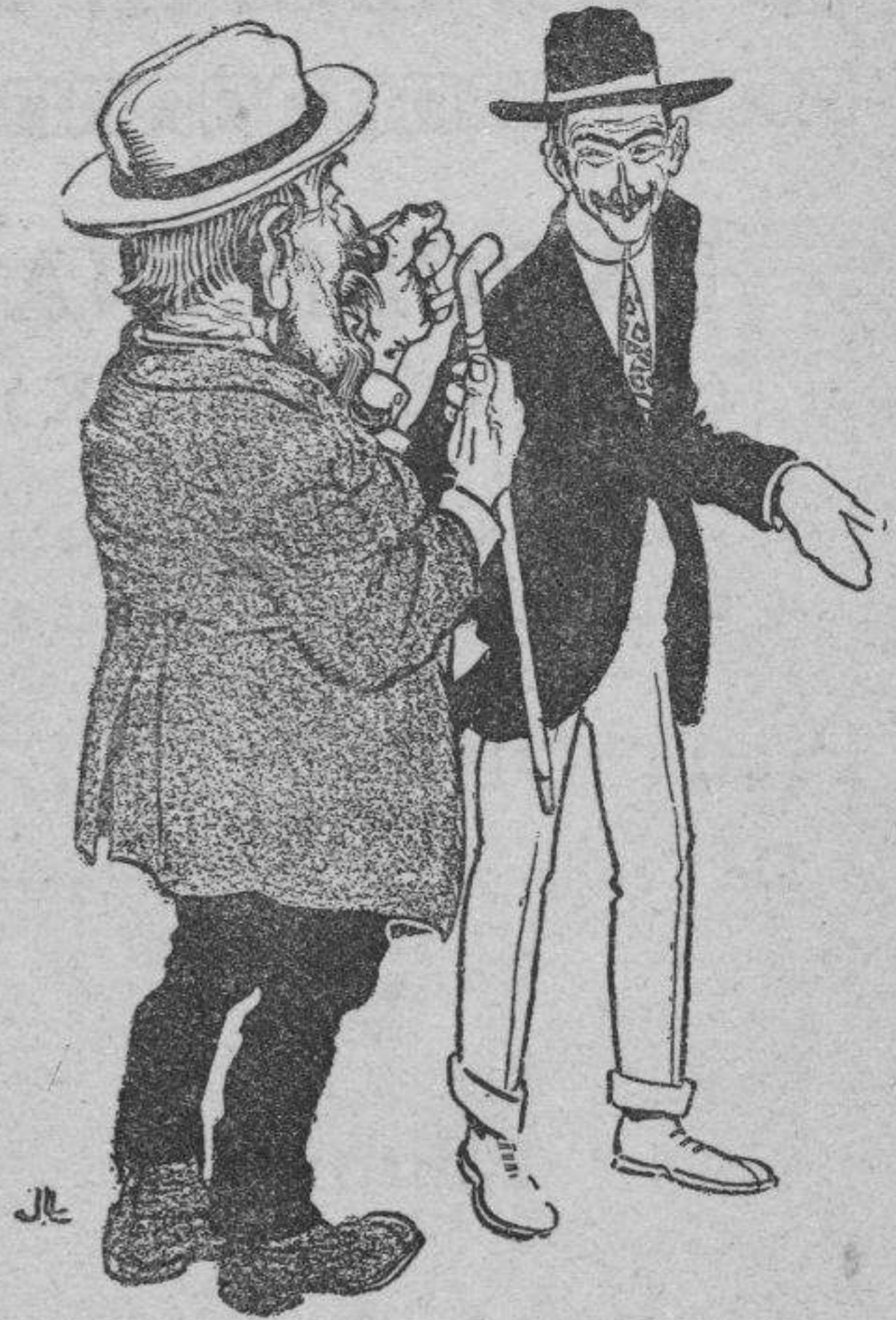
El moço. — Probablement deurà ser perquè ja hi estan acostumades.

A CAL METGE

— Ep, mestre, m'heu de pagar la visita.
— Ja veurà, com que m'ha dit que'm convenia que'm distregués, ja començava a posar me en cura.

— Si segueix burlant-se de mi, li trenco el bastó per les costelles.
— Home, vostè té l'ànima de ferro.
— Jo no, però el bastó sí que l'hi té.

— No me'l dongui ros, l'anyadit. Ara'l necesito negre. Farà més dol.

El metge. — El seu mal me té molt tranquil.
El pacient. — Més me'n tindria a mi si el patís vostè.

Ja ha sortit!!!

BARCELONA (POCKET BOOK)

Un magnífic llibre de butxaca
✕ amb 50 vistes de la ciutat ✕

Preu : UNA PESSETA

De venda a totes les llibreríes

Editors :

BAGUÑÀ I CORNET

Mallorca, 192

Telèfon 7452

BARCELONA

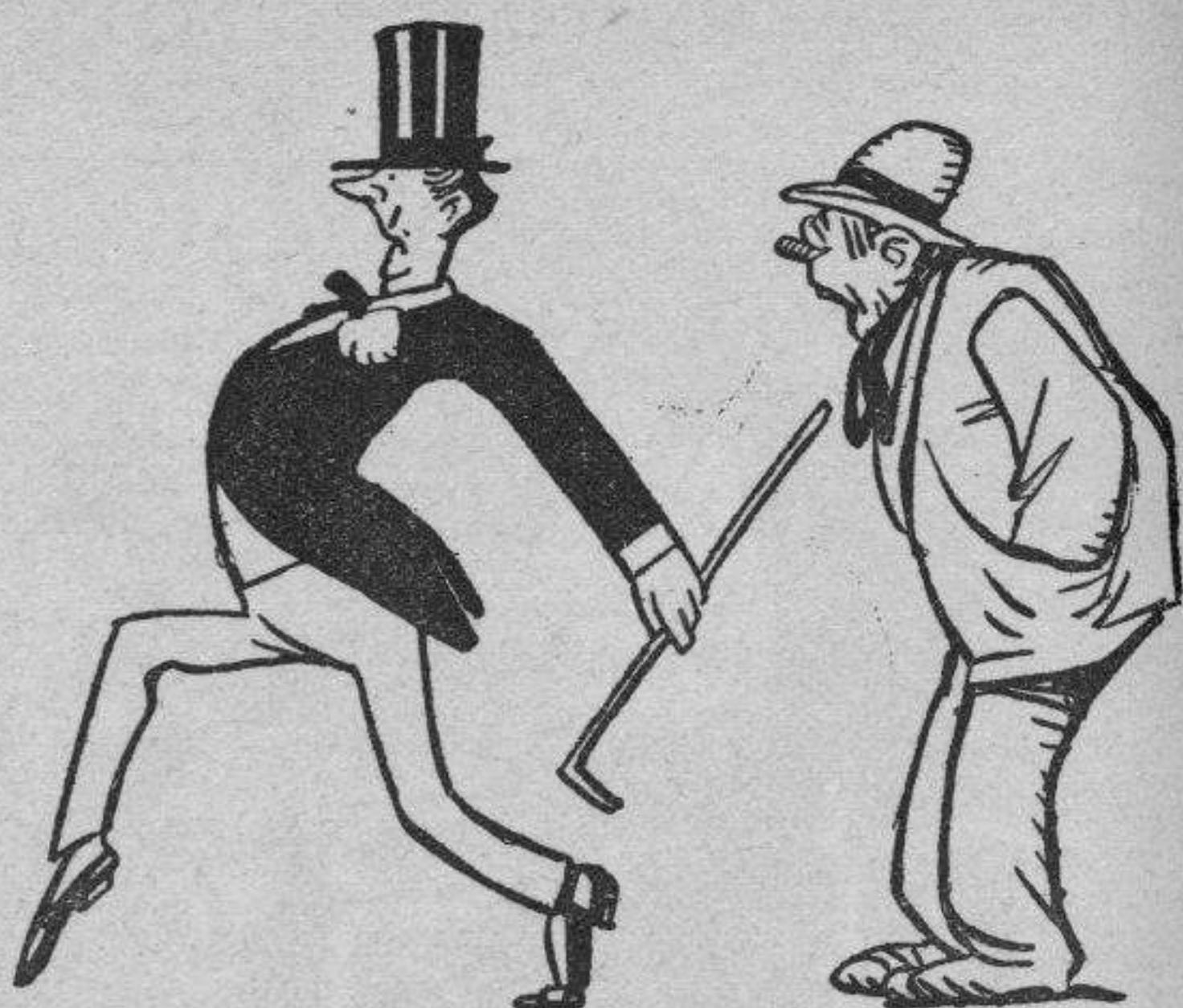

— Pueblo muy fuerte ha de ser
el que haga esta Revista;
con ediciones así
es muy fácil la conquista.

“ÁFRICA” se publica mensualmente

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN

Pasaje Mercader, 4 : : BARCELONA

Pasea con gran donaire
y con elegancia que aterra,
y es que usa ENOFOSFORINA
que fabrica Antonio Serra.

ENOFOSFORINA SERRA
Pelayo, 9 BARCELONA

MONDIAL HUMOR

Número corrent 10 cèntims
Números atrassats 20 »

SUSCRIPCIÓ

Espanya 6 pessetes any
Extranger 8 francs »

Pagat per anualitats anticipades

Corresponsal a Madrid : JOAN VIDAL MARTÍ
Cardenal Cisneros, 37, principal

SE REBEN SUSCRIPCIONS

Corresponsal a Valencia : Vicents Pastor : Victoria, 11, pral.

RÈDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

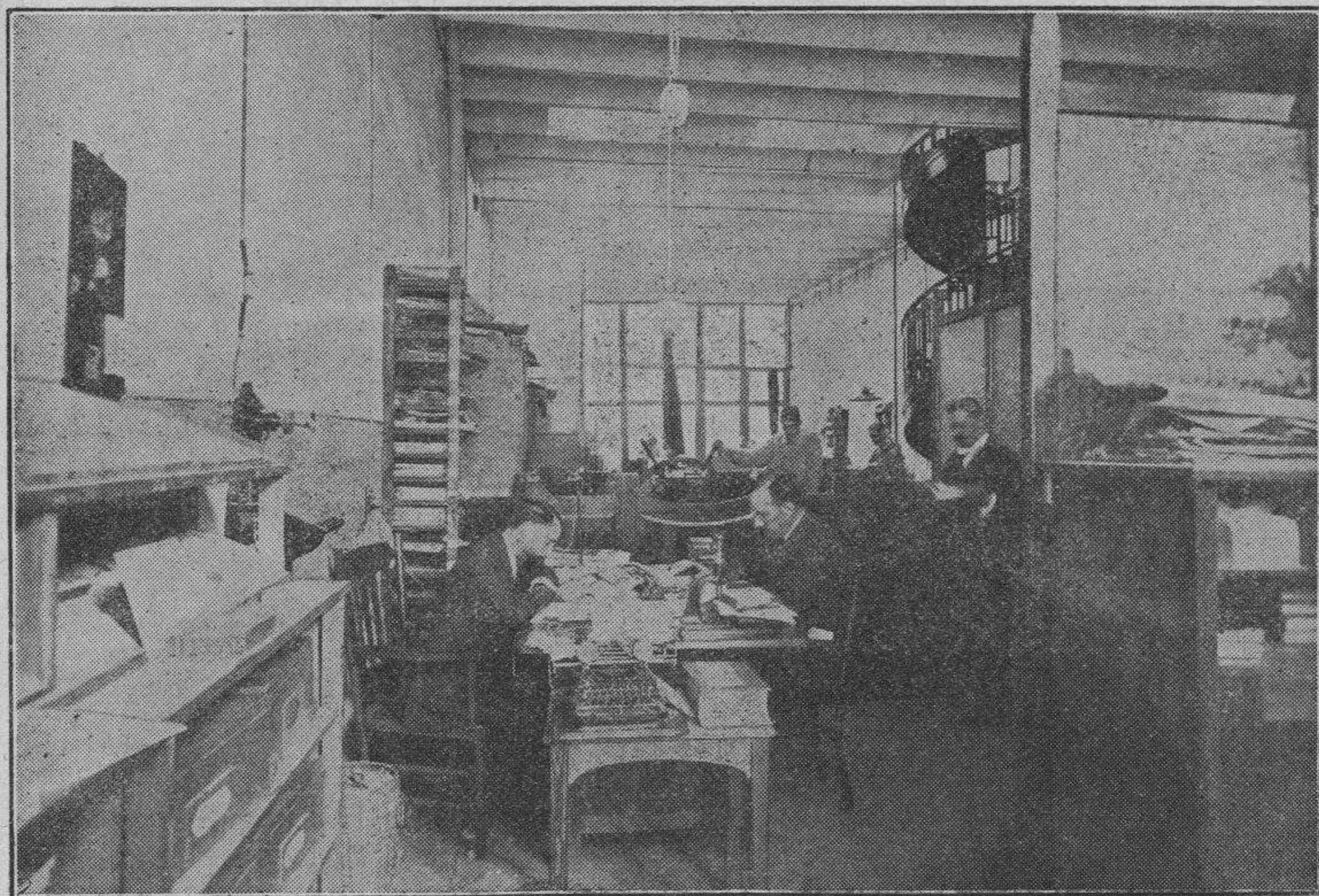
Mallorca, 192 :: BARCELONA

Grans tallers de Gravat

DE LA CASA

BAGUÑÀ I CORNET

Una de les dependències de la casa

Els més perfectes, ràpids i moderns

Els únics a Espanya que graven a màquina per medi de les elèctriques d'imàn
càustic de Berlín

Mallorca, 192 :: BARCELONA :: Teléfon 7452

Les mellors
bicicletes?

SANROMÀ

Balmes, 62
BARCELONA

L'ULTIM TRIOMF DEN SHERLOCK HOLMES

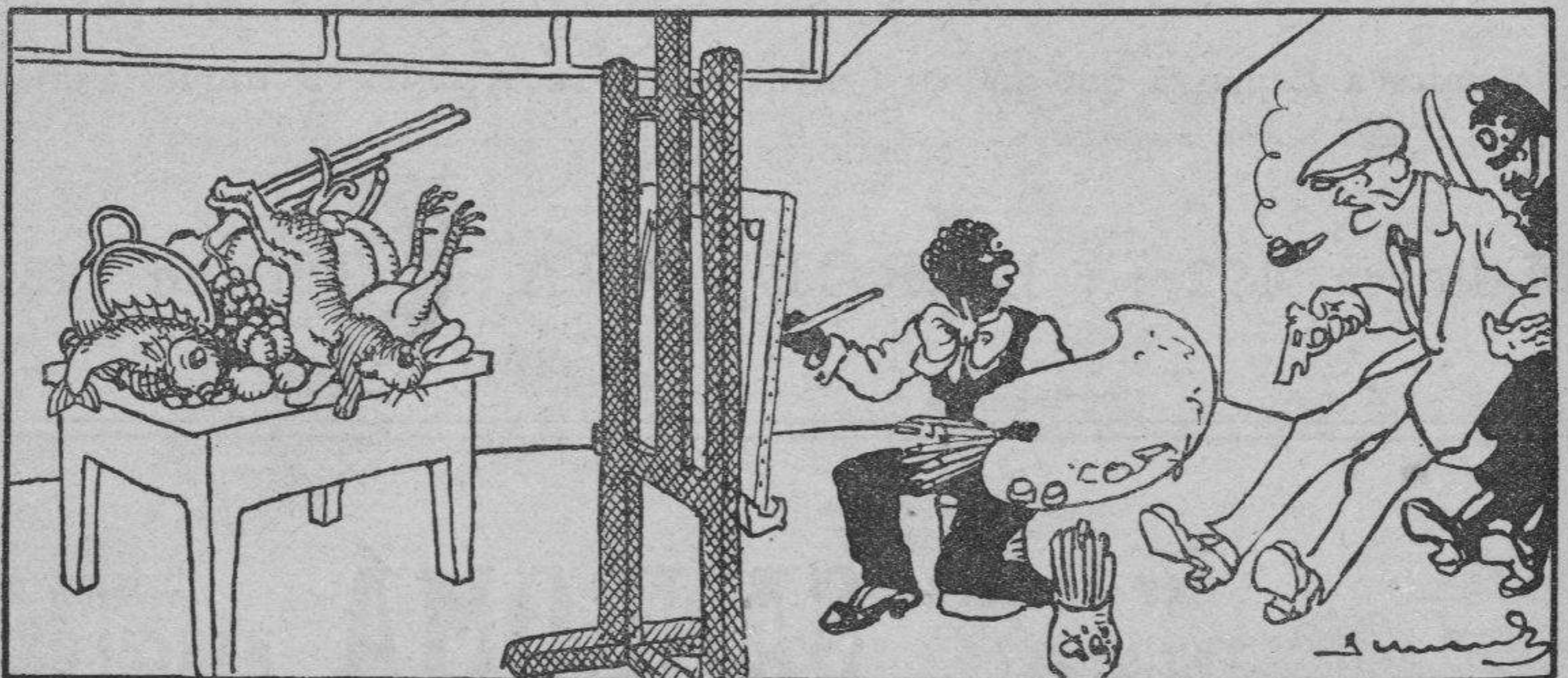

— Què tal li va amb la pintura, senyor Muska?
 — Miri, molt be: àduc tinc l'aventatge que si m'agraden els models me'ls menjo.

— Carambola! això es un horrible cas de canibalisme!

— Atenció! Es precis agafar-lo *in fraganti*.

— !!

MONDIAL HUMOR